

İSTANBUL'UN KARANLIĞINDA

İki Kadın, Altı Öykü

Zeynep Çolakoğlu
Orkide Ünsür

© KARAKARGA YAYINLARI 272

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

İSTANBUL'UN KARANLIĞINDA

Zeynep Çolakoğlu, Orkide Ünsür

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Seçil Epik

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Mart 2020

ISBN: 978-605-7865-66-3

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Şişli / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

İçindekiler

Bölüm I

Zincir.....	9
Ateşaltı	41
Ada	65

Bölüm II

Lâl Uyanış.....	101
Havuz	127
Şahmeran.....	153

Bölüm I

Zeynep Çolakoğlu

ZİNCİR

Birbirine bağılı olmak senfoniktir.

Onun hayatıma girdiği andan beri yaşadığım depresyonlar onarılamaz bir evredeydi artık. Melankolik sularda her daim yüzmekten keyif alan ben, onunla bu okyanusta boğulmuştum. O berrak, ruhumu titreten sesiyle sarmalanmış müziğini ilk duyduğumda yeniden doğmuş, gözümün önünde sahnede can verdiğinde onunla yok olmuştum. Ardından bir hayal gibi karşıma çıktığında ise onarılamaz bir yıkıma uğradım. Bu üçlemenin her aşamasında korkunç derecede sarsıldım ve nefret ettim ondan, tam da tutkumun alevleri cehennemî bir boyuta ulaştığı zaman.

Arzu değiştirir!

Ne yönde olduğu meçhul tabii ama değiştireceği kesin! Bunu göze almaya değerdii... İç organlarımla sıkıştığına tanık oluyorum. Dil öncesi duygularıma dönüyorum. O artık iki kardeşin, düşle ölümün arasındaki o gizemli Araf'ta uyuyor. Ona ulaşabilmemin tek yolu ikimizin de aynı anda bulunabileceği şu evrenden, düşlerden başkası değil. Onlar da donmuş bir zamanın esiri şimdi, hareketsiz, isteksiz. Gecele-ri ay ışığıyla odama sızamayacak bundan sonra, ama olsun.

Aramızdaki anlaşmayı bozdu. Beni ilkel benliğimle yüzleştirdi ve değıştirdi! Onu her şeyden, herkesten, kendimden sakladığım bu mezarda artık! 2. Sokak 37. Ada. Zincirlikuyu Mezarlığı, İstanbul. Adresi bu artık.

Onunla kurmaca bir evrene kaçtık sık sık. Orada var olduk. Onun müziğinden başka hiçbir şey konuşmadık, birbirimizi asla tanımadık. Bir hayaleti nasıl tanıyabilirsiniz ki zaten? Hayal ürününüzden fazlası olduğu şüpheliyken...

Bir Hayalin Novellası

Hayaletin sesini kulaklarımda duyuyorum, sanki o söylüyor ve ben yazıyorum. Bunun iyi bir novella olacağını daha şimdiden hissediyorum. Okuyanları karanlıklarıyla sarıp sarmalarken, ruhlarını dikenli tellerle bedenlerinden ayıracak! Ve bunu isteyecekler! O tellere dokunmak için müziğin sesini yükseltenler, alevlerin yakıp kavurduğu bakışlarını yakalamaya çalışanlar olacak! Belki de bir gün cesaret edebilenler Zincirlikuyu Mezarlığı'nda onu ararken kaybolacak, bulabilenlerse mezarını kaplayan kızıl damarlı, örümcek bedenli *saxifraga flagellaris** çiçekleri arasından ellerini kanata kanata topladıkları toprağını ceplerine dolduracaklar.

Uzaksın! Aramızda evrenler var! Olmayan damarlarımdan kan akışını hissettiğimi söylemek isterdim sana. Gece ay ışığında sadece tavanda yer alan pencereden sızdığımda kalbimin hızlı atmaya başladığını sonra... Sahi, sana ulaşmak

---

* Norveç'in yüksek bölgelerinde özellikle de Svalbard adalarında rastlanılan örümceğe benzer bedenli, kırmızı damarlı, sarı çiçekli bir bitki.

için tepeden iniş yapmam lazım hep. Normal, sıradan bir evde otursan şaşırırdım zaten. Nereden çıktın geldin ki? Buraya sen taşınmadan önce her şey farklıydı. Elbette sana bu ıssız mezarda huzurlu olduğumu falan söylemeyeceğim. Üstelik bir ölüyken bu gerçekten ironik olurdu. Ama biliyorsun, arzu değiştirir.

Bazen uykun kaçtığında nasıl karanlıklara bürünüp tepedeki pencereden yıldızları seyrediyorsun, benimki de buna benzer. Tek farkı gökyüzünü bir süreliğine bırakıp gecenin kalan derin kısmında pencereden seni seyrediyor olmam... Okyanuslar kadar derin ve girdaplar kadar içine, en derinlere çeken bu karanlık bakışları görmemen iyi aslında. Sen uyumaya devam et. Bu ziyaretlerim devam edecek!

Ölüler, usulüne göre gömülmediklerinde geri gelirlermiş. Benim de biraz öyle oldu. Hayatımın konserinde kalbim dayanamadı ve buraya gömüldüm. O konserde ilk kez belki de her şeyimi vererek yaptığım o özel besteyi seslendirecektim. Bu trajedinin ardından grup arkadaşlarım âdeta lanetliymişçesine o besteden kaçtı. Onu da benimle birlikte gömdüler. Ama dileğim bu değildi. Melodilerim taşınmalıydı. Oysa başıma üşüştüler, beni mezarımdan kaldırıp seninle buluşturdular. Bu öyküde rolün büyük olacak, hazır mısın? Tutkunun alevleri her yerimi sarmış durumda. Bu çatı katına taşınıp, mezarlık manzaralı terasında bir elinde kadehle, sarı saçlarının arasından kıvrılan rüzgârın eşliğinde, ölüme karşı şarkılarımı çalman tesadüf değil. Hem de insanlar buna bakmaktan korkarken. Burada olduğumu bilmemene rağmen bana doğru o sözleri mırıldanman... Kahretsin! Bununla başa çıkmak çok zor! Bana ne yaptın sen?

Maya

Uyandığımda başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Sanki tüm gece birileri kulağıma bir şeyler fısıldamıştı. Neydi? *Uzakısın! Aramızda evrenler var! Arzu değiştirir!* Ve en son hatırladığım, *Sen uyumaya devam...* Sanki ben de bunu bekliyormuş gibi gecenin ikinci derin uykusuna geçmişim. Uykuyu her zaman çok severdim. Ölüm ve uykunun kardeşliği ne kadar güzel, değil mi? Ama ağrıyla uyanmak hiç de hoş bir deneyim değil. Bu aralar ne kadar sık olmaya başladı... Yataktan tam doğrulmak üzere harekete geçmişim ki, o da ne! Elimi yastığın altına atmamla çekmem bir oldu! Yastığının altında çürümeye yüz tutmuş bir parmak var! Evet, tam da çürümeye yüz tutmuş, hafif morarmış, can suyu çekilmiş ama sanki biraz da kımıl kımıl ve beraberinde taşınan inceden çürümüş, topraksı bir koku... Nedeni belli, etrafında topraklar var. Sanki birileri mezarın birini açıp cesedin parmağını kesmiş ve getirip yastığının altında koymuş. Ne saçmalıklı bu şimdi! Bir anda zihnimi geçmişin çarpık yüzüne döndürmüştü.

Yatılı okulda geçirdiğim yıllarda çok sık karşılaştığım şeylerdi bu tür şakalar. Özellikle siyah saçlı, iri kahverengi gözleri olan, neredeyse bir deri bir kemik kalmış bir arkadaşım vardı. Tuhaf bir kızdı, benden başka ona yakın olan yoktu. Ama nedense etrafındaki tek kişiyi yani beni de bu tür şeyler yaparak hep korkutmaya çalışırdı. Gece karanlıkta kapının kenarından sinsice uzattığı tuhaf bakışlı iri gözlü hayvanlar ya da gündüz yatağıma sakladığı yüzleri dağılmış bebekler olurdu. En kötüsü de durduk yerde bazı gecelerde

şalterleri attırarak tüm yatakhaneyi karanlıkta bırakmasıydı. *Kendimizi geceye ve ölüme hazırlamalıyız* derdi. Saatlerce ağlardım, neden mi? Korkudan. Aslında tam olarak neyden korktuğumu da bilmiyordum. Bir yanım karanlıktan gizli gizli hoşlanıyordu ve onun beni korkuttuğu oyuncakları, figürleri aslında hep ben bir yerlerden toplamıştım. *Al bunlarla korkut beni* der gibi. Ağlamak için bahane mi arıyordum? Sanki sahne bununla tamamlanmalıymış gibi... Gerçekten bilmiyorum. Ya da bir tür katarsis mi yaşıyordum tüm bu parodide? Hepsi mümkün gözüküyor şimdi gözüme.

Yatılı okuldan sonra kısa bir süre tedavi olmak için okula ara verdim. Dediklerine göre o kız hiç var olmamıştı ve tüm bunları ben kendim yaparken başka birinin suretine bürünerek ortalığa korku saçmıştım. O yıllar çok yalnızdım. Ne var, hayali bir arkadaş fena mıydı? O küçük kasabada tedavi için geçen birkaç yılın ardından eğitimime devam etmek için İstanbul'a geldim. Uzun bir süre anneannemle beraber yaşadık. O aramızdan ayrılınca da ben bu eve çıktım. Aslında anlatılacak anı mı bunlar? Ben böyleyim işte. Konuşmadan duramam ama genellikle kendi kendime konuşurum. Bu konuşmaların kontrolden çıktığı bir gün, bana nefesimi uzun süre tutmayı ve içimde tutamadığım dumanları dışarı usulca çıkarmayı öğreten kişi yıllar sonra anneannem olmuştur. Değişik bir kadındı. Parlak gri, küt kesim ipeksi saçları, yumuşak bir ses tonu ve güçlü bir retoriği vardı. Mutfak balkonundaki özel dolabında çeşit çeşit bitkisel karışımlar saklar, hepsinin miktarını ölçüsü ölçüsüne bilir ve onları kendisinden başka kimsenin içmesine izin vermezdi. Asla onunla

ters düşmek istemezsiniz. Böyle anlarda griye dönen gözleri fırtınalarla sizi paramparça edebilecek bir dehşet saçardı ve muhtemelen travma yaşayıp bayılırdınız. Bazı zamanlar da onu duvara karşı gözlerini ayırmadan bakarken transa geçmiş bir halde bulurdum, bir kere ses tonunun değiştiğine bile şahit oldum. Ama bunlar hakkında asla konuşmazdı.

Şimdi kafa dinlemek için mezarlıkları gezmem, ağaçlardan mezarlıklara düşen kozalakları, kurumuş meyveleri toplamam ve bunların hepsinden öte mezarlık manzaralı, pencerelerinin sadece tavana yerleştirildiği, tuhaf geometrik şekillere sahip odaları olan ve gece bazen gökdelenlerden yansıyan tuhaf yeşil ışıkların bazen de donmuş dolunayın soğuk mavimtırak huzmelerinin sızdığı bu eve taşınmam tesadüf değil. Hepsi ondan izler taşıyor. Bir de bunlar artık dumanların özgürce dışarı çıktığı, içimde daha fazla tümediğini gösteriyor. Artık deliliğimi kontrol etmeyi gayet iyi öğrendim. Yaşamımı müzikle bağladım. Ayaklarım asla kesilmiyor yerden. Ben Araf'ım, melankolinin mekânı, durmuş zamanın, donmuş düşlerin, kara melodilerin ölüm bulmuş hali.

Anneannemin gidişinden sonra hayatıma kimseyi almamış, uzun bir ıssızlığa bürünmüştüm. Hayatın altına saklanmış, kimseyi duymadan, bazen tek bir kelime bile konuşmadan yaşıyordum. Sanki her şey başa dönüyordu. Ben bu rolü çok önceden oynamıştım, berbattı, bu tekrar niyeydi? Ama içim almıyordu, ağzımı açıp kimse için tek bir sözcük bile feda etmek istemiyordum. Sonra bir gün onunla tanıştım. Yankı ile. Başlangıç noktasını ikimiz de hatırlamıyoruz zira

döngülere, spirallere, fraktallara fena odaklanmıştık. Her ânımız birlikte geçmese de geçen anların canına okuyorduk. Uzun bir süredir bu kadar yoğun hissettiğim ve geceler boyunca kahve-sigara eşliğinde tartışmalar yaptığım bir kimse olmamıştı. Konumuz hep müzikten başlıyor ve kara sanatlarla yolların kesiştiği yerlere doğru eviriliyordu. İkimiz de kopmuştuk o dönem hayattan. Bambaşka gündelik hayatlarımız vardı. Oradan çıkış yapıp bu boyutta tutkuların tüm isyanıyla yangınlar çıkarabiliyorduk, tamamen özgür ve bir o kadar da karanlık ve sınırların ötesindeydik.

Melankoli gecemize her daim sızardı. Bazen söze bile dökülemeyen düşsel yankılarından bahsederdik birlikte. Bir keresinde ona tıkanmış bir hayatın tam ortasından kalbine delik açarak nefes almaya çalıştığımı söyledim. Öyle bir delik ki benim ekşiğimle yarışsın, ona göz kırpsın karşıdan. Böylece her şeyin içeriye göçtüğü hayatımda dışarıya bir akış da olabileceğini gösterebilirsin. Ama nasıl bir nefes ki bu zihnimi bulandırıyor, beni hayata uyuşturuyor. Uzun bir süredir aynı konumda olduğumu hissediyorum. Yani eğer gökyüzünde bana dair küçücük bir nokta tarif edilebilirse, işte onun asla hareket etmeden öylece karanlıkta süzülüğünü söyleyebilirim. Yörüngesiz, hedefsiz ve en çok da yapayalnız. Huzurun bir hapisane olduğunu öğretiler bana, daha sonra da anlık olduğunu. Yani aniden beliren demir parmaklıklar gibi. İşte o zaman bunun sanki susturulmak ve kişisel özgürlüklerinden vazgeçmek olduğunu anlıyorsun. Zaten başkaldırının, özgürlük talebinin, bu yaşama koca bir “Hayır”ın içinde her zaman hazırda bekleyen bir ıstırap yok mudur?

Zihnimi yine derinlere çevirerek ne var ne yok ortalığı karıştırmaya niyetlenmişim ki ısrarla kapı çalmaya başladı. Normalde çalan kapıları açmam. Âdetimde yoktur. O nedenle ziyaretime gelenler genelde geri dönerler. Peki, kimse gelmez mi evime? Elbette gelir ama önceden haber vererek sadece. Yıllardır aynı konumda asılı kalmaktan paslanmış bu toz parçacığı, ani durum değişikliklerini kaldıramıyor ne yazık ki... Ama bu sefer farklı bir durum vardı. Yankı gelmişti, biliyordum. Kapıyı açmaya yöneldim. Gerçekten! Bir elimden kanlar akarken.

“Bunu tahmin etmişim” diyerek hızla içeri girdi.

“Neyi?” Benimse daha kafam yerine gelmemişti bile.

“Böyle bir şey yapacağını. Ondan buradayım zaten.” Gözlerinde endişenin izleri derinleşmişti bir anda.

“Hiçbir şey yapmadım. Sen neden bahsediyorsun?” diye çıkıştım giderek zayıflayan sesimin farkında olmadan.

“Şu arkana sakladığın sol elini versene bana” diyerek koluma uzanmaya çalıştı.

“Bu sol elin çöküşü olur! Olmaz! Bırak zamanını tamamlasın. Görücüye çıkmak için hazır değil!” diye cevap verdim aceleyle.

“Saçmalama, uzat şu elini!” deyip sol kolumu ve de bileğimi kavraması bir oldu. Beyaz gömleğinin her yeri kan olmuştu. Onun adına üzüldüm çünkü gerçekten çok titiz biriydi. Bu lekeleri nasıl çıkaracak diye hüznümlendim, aklıma da aksi gibi hiçbir şey gelmiyor, üstüne bir de nedense düşüncelerim yavaşlıyordu. Aceleyle banyoya gidip dolaptan bandajlar buldu. Sonra da kime benzettiğimi asla hatırlayamadığım -sanırım

bu benim bilinçdışıma göre bir güven işaretiydi- beni dediği her şeye inandıracak tondaki sesiyle uyumaya ikna etti.

Kapının girişinde bir süre oyalanmış olduk böylece. Kapıların ardında bizi dinleyen kulaklar olduğunu gayet iyi biliyordum zira apartmandakiler hikâyelere bayılırdı. Geceleri yüksek sesle korku romanları okuyordum. Sheridan Le Fanu'dan *Carmilla*, Clive Barker'dan *Cehennemın Kızıl Hakikati* ve Orkide Ünsür'den *Lâmia-Kan Bağı* odaya dolurmayı en çok sevdiğim çarpıcı seslendendi. Bazen de sahneleyeceğimiz oyun için çalışmalar yaptığım olurdu. O teatral atmosferi yakalayabilmek için arada değişik yöntemler de deniyordum.

Komşularım da bunları dinleyip ardından bana mektup bırakıyorlardı. Dinleyicilerimin kendince talepleri vardı. Tutkuyu daha net duymak hatta ellerinde evirip çevirip bakmak istiyorlardı ki böylece kontrol etmeyi öğrenebilsinler. Gündelik hayatlarında korkudan korkan, neden korku diye sorgulayan bu insanlar, beraberinde taşıdığı korku dolu şehvetten etkileniyor ve gizli gizli vampirizme ilgi duyuyorlardı. Oysa ben sadece oyunun doğasıyla bütünleşiyor ve kanı seviyordum. O gece kendi metnim üzerine çalışırken heyecanlanmış ve sol bileğime güzel bir *triskelion* kazımak istemişim. Sonra gecenin ilerleyen saatlerinde duvarlarla ne konuştum hiç hatırlamıyorum. Esrime yaşadığım anlarda sözcüklerim kontrolsüzce çoğalıp beni ele geçiriyorlardı. Mektuplar köşedeki karaltının neye benzediğini, nasıl bir çekim gücüne sahip olduğunu, boynundaki damarın tam üzerinden mi ısırıldığımı, nabız atışlarının nerede daha yoğun

aktığını hatta boynundan öptüğümde nefesinin kokusunun değişip değişmediğini soruyordu. Nasıl bir değişim geçirmiştim? Bunlar senaryoda yoktu. Dün gece neler olmuştu? Mektuplardaki sorular uzayıp gidiyordu.

Bir gün önce yine kapının önünde bana gelen mektuplara kısaca göz atarken gizemini yıllarca korumayı başarmış karşı komşum aniden kapıda belirmişti. Tüm gün ısrarla “Bir Kuklanın Cenazesi”ni çalmıştı. Melodileri hâlâ kulağında. Sanki izbe yaşamlarımızın tekinsiz bir müziksel fonu gibi. Bu parçayı o gün bir kez de bana özel çalmayı teklif etti. Hatta bu teklifinde ısrarcıydı. Tüm o Viktoryen kıyafetleri ile kapıda dikiliyor ve özenle seçtiği kelimeleriyle davetine icabet etmem için yalvarıyordu. “Günün son kukla cenazesine tanık olmak istemez misiniz, küçük hanımefendi?” diyordu. Sonunda bu tuhaf davetini kabul ettim. Evine girerken alışkanlık gereği ayakkabılarımı çıkarmaya uzandım. Beni durdurdu. “Lütfen hanımefendi, istirham ederim rahatınızı bozmayın, salona buyurun.” Salona ayak atar atmaz kadife döşemeli, oymalı büyük ahşap mobilyaların ağırlığı öyle bir üzerime gelmişti ki yılların sancısını duyduğumu sandım ve birilerinin beni izlediği sanısına kapıldım. Duvarlara asılmış dokuz çirkin kukla saydım. Ev daha çok antikacı dükkânına benziyordu, ahşap çalışma masası, deri ciltli tozlanmış kitaplar, gıcırdayan kapılar ve sonunda kadar kapatılmış kahverengi panjurlar ardında karanlık, nemli ve izbe. Bana bir kadeh *Cabernet Sauvignon* verdikten sonra köşeye kurduğu

---

* Charles Gounod’un “Funeral March of a Marionette”, adlı bestesi, solo piyano versiyonu.

piyanosunun başına geçti ve bir kez daha o parçayı çaldı. Cenazeyi tekrar dinledik. Bir ara kadehimin içinde doldurulmuş kızıl saçlı bir kuklanın oynadığını görür gibi oldum ama yine de tüm bu hezeyanlara karşı evinden sağ salim çıkmayı başardım. Sonra üzerinde düşündüğümde fark ettim. Bileğimdeki *triskelion*'u o çirkin bakışlı kuklaları yaptırdı bana, biliyorum. Zihnimden fırlayıp gitmiş o dokuz demona ne kadar da çok benziyorlardı. Yankı da bu ihtimalden bahsetmişti.

Yorgunluktan kapanmış gözlerim ve derin bir uykuya dalmışım. Yankı gitmiş. Sadece evden değil, hayatımdan da. Dostluğumuzun nasıl bittiğini hiç anlayamadım. Uyandı-ğında elim yastığın altına gitti tekrar. Kesik parmağı elime alıp incelemeye başladım. Hâlâ parmağa takılı duran göz alıcı gümüş bir yüzük vardı. Bir dakika... Sanırım bu yüzüğün benzerini en son Jon'un taktığını görmüştüm bir konser videosunda. Kulaklarımın çınlaması, anlam veremediğim şu mırıltının geceleri peyda olması boşuna değil. Parmağı tekrar yastığımın altına koydum zira gördüğüm tuhaf düşlerin, duyduğum seslerin kesin bununla bir ilgisi vardı. Biraz hava almak üzere Zincirlikuyu Mezarlığı'na bakan terasına çıktım.

Ne tuhaf bir yerdi burası. Mezarın hemen dibinde yükselen ıslık ıslık gökdelenler sanki yaşamın sonsuz olduğuna ve koşturmacalarla dolu iş hayatına gönderme yaparken, mezarlık olanca ıssızlığıyla önünde uzanıyor ve kıs kıs gülüyordu tüm bu kargaşaya. Varlığınızın bir anlamı yok, zavallı

---

* *Dissection grubunun eski vokali ve gitaristi Jon Andreas Nödtveidt (ö. 13 Ağustos 2006).*

hayatlarınız sona erecek ve benim olacaksınız diyordu. Zor bir geceydi, zihnimde uğultular devam ediyordu, göz kapaklarım da şişmişti. Bir de zihnimde durmaksızın tekrar eden bir melodi dönüyordu. Kimin şarkısıydı bu? Deliricem! Dili-min ucunda ama yok, çıkmıyor, bir türlü hatırlayamıyorum. Şu an bana yardım edebilecek tek bir kişi var, anlaşıldı. O da bir süredir dolaptaki köşesinde beni bekleyen *Pinot Gris*. Hemen ona yöneldim. Nedense iki kadeh doldurdum. Zincirlikuyu'ya kadeh kaldırarak ilk yudumumu aldım. Dalıp gitmişim. Uğultular fısıltı şeklinde seslere dönüştü o sırada.

“Bu benim en derin karanlığım. Bunu nasıl yaptın? Var olmadığımı olan inanç ve görünmemenin verdiği acıya o kadar alışmıştım ki.”

“Bazı şeyler karanlıkta kalmalı” sözcükleri döküldü ağızımdan. Bu şey her neyse onun da benim gibi gizemden hoşlandığını biliyordum derinlerde bir yerde. Aslında bunun nedenini öğrenmek istemediğimi de. Terasın mermerine koyduğum ikinci *Pinot Gris* kadehi bitmişti. Sanırım elimdeki kadehi bitirince onu da kafaya diktim diye düşündüm. İki kadeh doldurmak iyi fikirmiş diye de güldüm içimden.

“Senin o küçük terasa çıkıp Araf'ta oyalanmanı izlemeyi seviyorum. Hayatı ciddiye almayan ama tutkulara da o kadar açık olan kapından sızmayı bir de. Bu arada tadı güzelmiş, beyaz çiçekler ve bal aromaları, dolgun gövde ve yerinde asidite. Alsace'dan mı bu?”

“Evet, oradan. Kuzey iklim *Pinot Gris*'si. Bir dakika! Kiminle konuşuyorum ben? Kim var orada?” diye bağırdım. Sekizinci kattaki terasımda tek başına durup *Kim var orada!!!*